

Arrest

nr. 228 524 van 7 november 2019
in de zaken RvV X en RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2019, in eigen naam (RvV X) en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X (RvV X), heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 juni 2019 tot weigering van de afgifte van humanitaire visa type D (artn. 9 en 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 december 2018 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging bij de Belgische vertegenwoordiging in Beiroet in functie van haar dochter die in België als vluchteling werd erkend.

1.2. Verzoekster diende eveneens op 18 december 2018 aanvragen in bij de Belgische vertegenwoordiging in Beiroet voor humanitaire visa in hoofde van haar minderjarige zonen F. en H.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 21 juni 2019 een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging). Verzoekster werd hiervan op 24 juni 2019 in kennis gesteld en deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

De motieven van deze beslissing in hoofde van verzoekster luiden als volgt:

“(..): Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 10, 1, 1, 7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door A.(...) H.(...) °(...) teneinde haar dochter C.(...) A.(...) °(...) in België te vervoegen.

Overwegende dat uit het administratieve dossier van C.(...) A.(...) blijkt dat zij op 28/08/2017 naar België kwam en in haar asielaanvraag verklaarde reeds sinds 08/12/2016 gehuwd te zijn met B.(...) Y.(...)/ at(C.(...) A.(...) sinds haar aankomst in België samenwoont met haar echtgenoot.

Overwegende dat uit deze elementen duidelijk blijkt dat C.(...) A.(...) reeds in haar land van herkomst een eigen gezinscel had uitgebouwd door haar huwelijk en dat ze bijgevolg nog voor haar aankomst in België al niet meer toebehoorde tot de gezinskern van haar ouders.

Overwegende dat art. 10, 1, 1, 7 tot doel heeft om minderjarige niet begeleide vluchtelingen te herenigen met de biologische ouders die het ouderlijk gezag hebben over dit kind dat tot het kerngezin behoort.

Dat in huidig geval moeilijk kan gesteld worden dat betrokkene nog steeds onder het ouderlijk gezag van haar ouders staat gelet op het feit dat zij in haar thuisland huwde en dat ze sinds haar aankomst in België ook met haar echtgenoot samenwoont; dat ze bijgevolg een eigen familiale cel heeft opgericht. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, van Asiel en Migratie, getekend: (....)”

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 21 juni 2019 eveneens beslissingen tot weigering van de afgifte van een humanitair visum in hoofde van de minderjarige zonen van verzoekster. Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

De motieven van beide beslissingen zijn identiek en luiden als volgt:

“(..)

Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een humanitaire visumaanvraag werd ingediend door de kinderen F.(...) °(...) en H.(...) °(...) teneinde samen met hun moeder, hun zus C.(...) A.(...) in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van de kinderen terzelfdertijd werd ingediend met deze van de moeder met het oog om samen C.(...) A.(...) in België te vervoegen.

Overwegende dat het enige doel en reden van de humanitaire visumaanvraag door de kinderen is om zich samen met de moeder naar België te begeven (eenheid van het gezin)

Overwegende dat de aanvraag van de moeder het voorwerp uitmaakte van een weigering.

Overwegende dat bijgevolg de redenen volgens dewelke de kinderen hun humanitaire visumaanvraag hebben ingediend, met name samen met de moeder vertrekken en de eenheid van het gezin bewaren, niet meer van toepassing zijn.

Overwegende dat de kinderen zich bijgevolg niet alleen in het land van herkomst bevinden gelet op de aanwezigheid van beide ouders; bijgevolg is het humanitaire karakter van de aanvraag niet meer bewezen.

Bovendien bevatte het dossier geen toestemming van de vader tot definitief vertrek van de kinderen naar België.

Gelet op bovenstaande wordt de aanvraag geweigerd.(....)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X heeft betrekking heeft op de beslissingen die in hoofde van de minderjarige kinderen van verzoekster werden genomen. In deze beslissingen wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekster zelf, die het voorwerp uitmaakt van het beroep met rolnummer RvV X. Bovendien worden in het verzoekschrift, dat betrekking heeft op de minderjarige kinderen, de middelen hernomen die in het verzoekschrift in hoofde van de moeder (verzoekster) werden opgenomen.

Er bestaat bijgevolg een nauwe band tussen de aangevochten beslissingen in beide zaken en de verzoekschriften waardoor het in het belang van een goede rechtsbedeling passend overkomt deze wegens verknochtheid samen te voegen en af te handelen.

2.2. De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota's met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan belang. De verwerende partij stelt dat de vluchteling-referentiepersoon ondertussen meerderjarig is geworden waardoor haar moeder, de verzoekende partij in onderhavig geschil, zich niet langer zou kunnen beroepen op artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om in aanmerking te komen voor een recht op gezinshereniging.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) brengt in herinnering dat artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 10, lid 3, a), van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), waarin het volgende wordt bepaald:

*“3. Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,
a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn, zonder de in artikel 4, lid 2, onder a), genoemde voorwaarden toe te passen;”* (eigen onderlijning)

Het begrip “*alleenstaande minderjarige*” wordt gedefinieerd in artikel 2, f), van de richtlijn 2003/86/EG:

“f) „alleenstaande minderjarige”: een onderdaan van een derde land of een staatloze jonger dan 18 jaar die zonder begeleiding van een krachtens de wet of het gewoonterecht verantwoordelijke volwassene op het grondgebied van een lidstaat aankomt, zolang hij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staat, of een minderjarige die zonder begeleiding wordt achtergelaten nadat hij op het grondgebied van de lidstaat is aangekomen.”

3.3. In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt benadrukt dat artikel 10, lid 3, onder a), van de richtlijn 2003/86/EG de lidstaten verplicht om het in die bepaling aangegeven geval van gezinshereniging toe te staan, zonder dat zij daarbij over een beoordelingsmarge beschikken (HvJ, 12 april 2018, A. S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, nr. C-550/16, §43). Wat de situatie van de vluchteling-referentiepersoon betreft, oordeelt het Hof dat voor de beoordeling van de minderjarigheid, gelet op het declaratoir karakter van de erkenningsbeslissing, de datum van de indiening van het verzoek om internationale bescherming als ijkpunt dient te worden genomen (*Ibid.*, § 60). Aangezien deze datum niet afhangt van de duur van een procedure, waarborgt dit een gelijke en voorzienbare behandeling en een maximale bescherming (Conclusie van Advocaat-Generaal Y. Bot in de zaak C-550/16, 26 oktober 2017, §31 en §42 e.v.). Uit wat voorafgaat blijkt dat het gegeven dat de vluchteling-referentiepersoon ondertussen meerderjarig geworden is, geen invloed heeft op de toepasselijkheid van artikel 10, lid 3, onder a), van de richtlijn 2003/86/EG en dus evenmin van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan aan verzoekster het belang niet worden ontnomen doordat de vluchteling-referentiepersoon ondertussen meerderjarig geworden is.

3.4. De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“In casu werd een visum gezinshereniging aangevraagd op basis van artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijk persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het rijk is binnengekomen. "

Deze bepaling vormt de omzetting van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging ('Gezinsherenigingsrichtlijn').

Artikel 10.3 van deze richtlijn stelt:

"Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,

a) Staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreeks opgaande lijn zonder de in artikel 4, lid 2, onder a) genoemde voorwaarden toe te passen;

b) Kunnen de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toestaan aan zijn wettelijke voogd of andere gezinsleden indien de vluchteling geen bloedverwanten in rechtstreeks opgaande lijn heeft of indien het onmogelijk is deze te vinden."

Artikel 2, f) van diezelfde richtlijn definieert het begrip 'alleenstaande minderjarige':

"een onderdaan van een derde land of een staatloze jonger dan 18 jaar die zonder begeleiding van een krachtens de wet of het gewoonterecht verantwoordelijke volwassene op het grondgebied van een lidstaat aankomt, zolang hij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staat, of een minderjarige die zonder begeleiding wordt achtergelaten nadat hij op het grondgebied van de lidstaat is aangekomen. "

Op basis van de Vreemdelingenwet én de Gezinsherenigingsrichtlijn dient verzoeksters dochter, die erkend werd als vluchteling in België, slechts aan twee voorwaarden te voldoen om het recht op gezinshereniging met haar ouders te openen: zij moet minderjarig zijn, en alleenstaand in de zin van de definitie gehanteerd in artikel 2 van de richtlijn (zie ook HvJ EU, A.,S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-550/16, 12 april 2018, §35 e.v.).

Het staat in casu vast dat de aanvraag gezinshereniging werd ingediend voor verzoeksters dochter meerderjarig werd. De aanvraag werd namelijk eind 2018 ingediend, terwijl juffrouw C.(...) pas 18 werd op 2 februari 2001. Bijgevolg is aan de eerste voorwaarde voldaan.

Om te bepalen of verzoeksters dochter alleenstaand is dient slechts te worden nagegaan of zij, gedurende de periode dat zij minderjarig was:

- onder de begeleiding stond van een voor haar verantwoordelijke volwassene, en
- daadwerkelijk onder diens hoede stond.

Verwerende partij weigert de gezinshereniging toe te staan omdat verzoeksters dochter enkele maanden voor haar vertrek naar België in het huwelijk was getreden. Om deze reden stelt verwerende partij dat zij een eigen gezinssel heeft opgericht, en niet langer onder het ouderlijk gezag van haar ouders staat.

Nergens in de vreemdelingenwet, noch de gezinsherenigingsrichtlijn wordt aangegeven dat de referentiepersoon in België ongehuwd dient te zijn om het recht op gezinshereniging te openen, noch dat de ouders het ouderlijk gezag effectief zouden moeten uitoefenen. Er moet enkel worden gekeken of zij als alleenstaand kan worden beschouwd. Met dergelijke redenering voegt verwerende partij een ongeoorloofde voorwaarde toe aan de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert uitsluitend waarom verwerende partij van mening is dat verzoeksters dochter niet langer onder het ouderlijk gezag zou staan van haar ouders, maar diende eigenlijk te beoordelen of verzoeksters dochter in België gedurende haar minderjarigheid daadwerkelijk onder de hoede stond van een voor haar verantwoordelijke volwassene die haar begeleidde. Verwerende partij rept hierover echter met geen woord in de bestreden beslissing.

In casu is het duidelijk dat dat niet het geval is, zoals in het verleden ook meermaals werd bevestigd door verwerende partij.

(...)

Het is dan ook bijzonder onredelijk van verwerende partij en in strijd met de Vreemdelingenwet en de Voogdij wet om plots in het kader van een gezinshereniging van mening te veranderen en te oordelen dat zij toch op het Belgisch grondgebied begeleid zou zijn geweest door een voor haar verantwoordelijke volwassene, onder diens hoede zou staan en bijgevolg toch niet aan de voorwaarden voldoet om als niet-begeleide minderjarige te worden aangemerkt.

Daarbij volstaat het niet om louter aan te geven waarom verzoeksters dochter niet (meer) onder het gezag van haar ouders zou staan, maar moet integendeel worden gepreciseerd onder wiens hoede verzoeksters dochter in België daadwerkelijk zou staan, en welke voor verzoeksters dochter verantwoordelijke volwassene haar effectief begeleidde. Deze motivering valt niet terug te vinden in de bestreden beslissing, waardoor verwerende partij dan ook een flagrante schending van de motiveringsplicht begaat."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de dochter van verzoekster, de vluchteling-referentiepersoon, op 28 augustus 2017 als minderjarige (°02/02/2001) toekwam in België.

In een interne nota van de Directie Asiel van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 september 2017 wordt de situatie van de vluchteling-referentiepersoon geschetst. Er werd een huwelijksakte neergelegd waaruit bleek dat de vluchteling-referentiepersoon op 8 december 2016 in Libanon in het huwelijk was getreden met Y. B., die in België over een A-kaart beschikt. De Dienst Vreemdelingenzaken stelde vast dat het om een (kind-)huwelijk ging, dat in België niet kon worden erkend en vroeg de Dienst Voogdij van de FOD Justitie om zo snel mogelijk een voogd aan te stellen. De Dienst Voogdij beschouwde de vluchteling-referentiepersoon als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en wees op 29 augustus 2017 mevr. K. V. G. als voogd aan. Het meisje (dochter) werd ondergebracht in het onthaal-, observatie- en oriëntatiecentrum (OOOC) van Neder-over-Heembeek waar zij op 29 augustus vertrok om zich bij haar 'echtgenoot' te vestigen. De dochter van verzoekster diende op 20 september 2017 een verzoek in om internationale bescherming en werd op 26 september 2018 als vluchteling erkend. De Dienst Voogdij stelde op 21 december 2018 mevr. B. V. H. aan als voogd voor de vluchteling-referentiepersoon totdat de voogdij op 2 februari 2019 van rechtswege werd beëindigd omdat de vluchteling-referentiepersoon ondertussen de leeftijd van 18 jaar had bereikt.

Verzoekster diende op 18 december 2018 bij de Belgische vertegenwoordiging in Beiroet visumaanvragen in met het oog op gezinshereniging in functie van haar dochter die in België als vluchteling werd erkend, zowel voor zichzelf als voor haar twee minderjarige zonen.

4.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)”

4.7. De gemachtigde van de minister trof op 21 juni 2019 een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging). In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“(...)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 10, 1, 1, 7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door A.(...) H.(...) °(...) teneinde haar dochter C.(...) A.(...) °(...) in België te vervoegen.

Overwegende dat uit het administratieve dossier van C.(...) A.(...) blijkt dat zij op 28/08/2017 naar België kwam en in haar asielaanvraag verklaarde reeds sinds 08/12/2016 gehuwd te zijn met B.(...) Y.(...). Dat C.(...) A.(...) sinds haar aankomst in België samenwoont met haar echtgenoot.

Overwegende dat uit deze elementen duidelijk blijkt dat C.(...) A.(...) reeds in haar land van herkomst een eigen gezinscel had uitgebouwd door haar huwelijk en dat ze bijgevolg nog voor haar aankomst in België al niet meer toebehoorde tot de gezinskern van haar ouders.

Overwegende dat art. 10, 1, 1, 7 tot doel heeft om minderjarige niet begeleide vluchtelingen te herenigen met de biologische ouders die het ouderlijk gezag hebben over dit kind dat tot het kerngezin behoort.

Dat in huidig geval moeilijk kan gesteld worden dat betrokkene nog steeds onder het ouderlijk gezag van haar ouders staat gelet op het feit dat zij in haar thuisland huwde en dat ze sinds haar aankomst in België ook met haar echtgenoot samenwoont; dat ze bijgevolg een eigen familiale cel heeft opgericht. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, van Asiel en Migratie, getekend: (....)”

4.8. Verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij in haar middel oppert dat de verwerende partij op grond van 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet “(...)eigenlijk (diende) te beoordelen of verzoeksters dochter in België gedurende haar minderjarigheid daadwerkelijk onder de hoede stond van een voor haar verantwoordelijke volwassene die haar begeleidde. Verwerende partij rept hierover echter met geen woord in de bestreden beslissing.

In casu is het duidelijk dat dat niet het geval is, zoals in het verleden ook meermaals werd bevestigd door verwerende partij.

(...)

Het is dan ook bijzonder onredelijk van verwerende partij en in strijd met de Vreemdelingenwet en de Voogdij wet om plots in het kader van een gezinshereniging van mening te veranderen en te oordelen dat zij toch op het Belgisch grondgebied begeleid zou zijn geweest door een voor haar verantwoordelijke volwassene, onder diens hoede zou staan en bijgevolg toch niet aan de voorwaarden voldoet om als niet-begeleide minderjarige te worden aangemerkt.

Daarbij volstaat het niet om louter aan te geven waarom verzoeksters dochter niet (meer) onder het gezag van haar ouders zou staan, maar moet integendeel worden gepreciseerd onder wiens hoede verzoeksters dochter in België daadwerkelijk zou staan, en welke voor verzoeksters dochter verantwoordelijke volwassene haar effectief begeleidde. Deze motivering valt niet terug te vinden in de bestreden beslissing, waardoor verwerende partij dan ook een flagrante schending van de motiveringsplicht begaat.”

4.9. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoekster:

“In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk het feit dat uit het administratief dossier van C.(...) A.(...) blijkt dat zij op 28 augustus 2017 naar België kwam en in haar asielaanvraag verklaarde sinds 8 december 2016 gehuwd te zijn met B.(...) Y.(...). Dat C.(...) A.(...) sinds haar aankomst in België samenwoont met haar echtgenoot. Men kan dus verwerende partij niet ernstig een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme, en verzoekende partij toont overigens niet aan om welke reden de termijn kennelijk onredelijk zou zijn.

(...)

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

4. Bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 10, §1, 7° van de Vreemdelingenwet die luidt als volgt:

‘(...)’

In casu, blijkt dat er niet gesteld kan worden dat C.(...) A.(...) inderdaad jonger is dan 18 jaar is en nog steeds onder het ouderlijke gezag van haar ouders staat. Inderdaad, gelet op het feit dat ze in haar

thuisland huwde op 8 december 2016 en dat ze sinds haar aankomst in België, op 28 augustus 2017 ook met haar echtgenoot samenwoont, heeft zij bijgevolg een eigen familiale cel opgericht.

Het feite dat Mevrouw C.(...) A.(...) als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling werd beschouwd door verwerende partij toen zij in België aankwam en dat zij dus een voogdij heeft gekregen heeft geen invloed en is niet relevant bij de toepassing van deze bepaling.

Verwerende partij wenst toe te voegen dat de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zoals vermeld in artikel 64/14 van de wet van 15.12.1980 jongeren zijn “die niet begeleid (zijn) door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet”. Mevrouw C.(...) A.(...) was dus wel een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, haar echtgenoot heeft immers zeker geen ouderlijk gezag over haar.”

4.10. Zoals verzoekster terecht aangeeft in haar middel, zou uit de beslissing moeten blijken dat haar dochter tijdens haar minderjarigheid “onder de hoede van” “een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling” heeft gestaan, zoals omschreven in artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet.

In weerwil van het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is het wel degelijk relevant dat de vluchteling-referentiepersoon vanaf 29 augustus 2017 tot aan haar meerderjarigheid op 2 februari 2019 beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in de zin van artikel 61/14, 1°, van de vreemdelingenwet: “een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002;”. De hoedanigheid van ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’, waarbij de vluchteling-referentiepersoon (Belgische) voogden toegewezen kreeg door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, spoort met de voorwaarde uit artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet waarbij de vluchteling-referentiepersoon niet onder de hoede stond van een krachtens de wet voor hem verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling. Dit feitelijke element lijkt in de eerste bestreden beslissing te worden miskend.

De Raad stelt daarnaast vast dat de Libanese huwelijksakte van de vluchteling-referentiepersoon niet werd erkend door de overheid, waardoor deze akte geen rechtsgevolgen teweegbrengt in de Belgische rechtsorde. In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel overwogen dat de vluchteling-referentiepersoon “een eigen gezinscel had uitgebouwd door haar huwelijk” en “dat ze sinds haar aankomst in België ook met haar echtgenoot samenwoont”, hetgeen minstens de indruk wekt dat men aan deze buitenlandse huwelijksakte toch bepaalde (rechts-)gevolgen verbindt. Verzoekster kan dus worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij blijkbaar plots van mening is veranderd.

Tenslotte brengt de Raad in herinnering dat het bestuur in het kader van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet verplicht is om aan bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn de gezinshereniging toe te staan indien de betrokkenen aan de voorwaarden voldoen, zonder dat het daarbij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ, 12 april 2018, A. S. t. *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, nr. C-550/16, §43).

Uit de beslissing kan niet worden opgemaakt waarom verzoekster, wier afstammingsband met de vluchteling-referentiepersoon niet wordt betwist, niet kan worden beschouwd als een ouder “van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling” in de zin van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet hoewel uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat haar dochter “jonger (was) dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen (was) zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft”. De bestreden beslissing vertoont op dit punt een motiveringsgebrek.

4.11. De overweging uit de nota met opmerkingen, dat niet kan worden gesteld dat de dochter van verzoekster jonger zou zijn dan 18 jaar en nog steeds onder het ouderlijke gezag van haar ouders zou staan en dat haar ‘echtgenoot’ geen ouderlijk gezag over haar uitoefent, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het gegeven, dat zij bij haar binnenkomst in het Rijk de hoedanigheid had van niet-begeleide minderjarige vreemdeling, wel degelijk relevant is in het licht van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet en dat hieromtrent niet werd gemotiveerd.

4.12. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4.13. In het verzoekschrift dat betrekking heeft op de weigering van de humanitaire visa in hoofde van verzoeksters minderjarige zonen, stelt verzoekster onder andere het volgende:

“Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat de visumaanvragen van verzoekers worden geweigerd omdat de aanvraag van hun moeder eveneens werd geweigerd en verzoekers bijgevolg niet langer alleen zouden achterblijven.

De weigering van het visum gezinshereniging van verzoekers' moeder is echter manifest foutief. In dat opzicht kan verwezen worden naar de argumentatie in het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing, waar het volgende wordt opgemerkt:

‘(...)’

Nu de beslissing (sic) van verzoekers' moeder ten onrechte werd geweigerd en dient te worden vernietigd, kan verwerende partij zich hier niet op baseren om de aanvragen voor een humanitair visum van verzoekers af te wijzen. De grondslag voor de bestreden beslissing ontbreekt, waardoor bijgevolg al bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden.”

4.14. De verwerende partij betwist, noch weerlegt in haar nota met opmerkingen dat de beslissingen in hoofde van de minderjarige kinderen in wezen volgbeslissingen zijn die het lot van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing volgen.

4.15. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt duidelijk aangestipt dat de humanitaire visumaanvragen van de kinderen terzelfdertijd werden ingediend met deze van de moeder in het kader van de eenheid van het gezin. Vervolgens wordt het volgende overwogen: *“Overwegende dat de aanvraag van de moeder het voorwerp uitmaakte van een weigering. Overwegende dat bijgevolg de redenen volgens dewelke de kinderen hun humanitaire visumaanvraag hebben ingediend, met name samen met de moeder vertrekken en de eenheid van het gezin bewaren, niet meer van toepassing zijn. Overwegende dat de kinderen zich bijgevolg niet alleen in het land van herkomst bevinden gelet op de aanwezigheid van beide ouders; bijgevolg is het humanitaire karakter van de aanvraag niet meer bewezen (...).”*

4.16. Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, waardoor de aanvraag van een visum type D (gezinshereniging) in hoofde van verzoekster opnieuw dient te worden beoordeeld. Bijgevolg dringt zich eveneens een nieuwe beoordeling op van de vraag of er in hoofde van de minderjarige kinderen van verzoekster humanitaire redenen bestaan die verband houden met de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Het bijkomende motief uit de tweede en derde bestreden beslissing, dat het dossier *“geen toestemming van de vader tot definitief vertrek van de kinderen naar België”* bevatte, doet hieraan geen afbreuk.

4.17. Verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat de tweede en de derde bestreden beslissing haar grondslag verliest, hetgeen aanleiding geeft tot de nietigverklaring ervan.

De tweede en de derde bestreden beslissing dienen te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 juni 2019 tot weigering van het visum type D (gezinshereniging) in hoofde van verzoekster en tot weigering van de humanitaire visa in hoofde van haar minderjarige kinderen, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN